

La clau

Cancellera **Angela Merkel**, ¿deixarà que siguin els electors europeus els que aquest diumenge decideixin qui serà el president de la Comissió Europea o, en contra del que ens han dit durant la present campanya, és possible que el substitut de **Durao Barroso** surti del tripijoc posterior entre els governs europeus més poderosos?

President **Artur Mas**, ¿la seva decidida implicació en la campanya electoral obeeix a una convicció europeista o només pensa a evitar el *sorpasso* d'ERC en les eleccions de diumenge?

Expresident **Felipe González**, ¿la seva defensa d'una hipotètica gran coalició a Espanya, en cas de

¿Em permeteu deu preguntes?

JUANCHO
Dumall
DIRECTOR
ADJUNT

necessitat, entre populars i socialistes obeeix a la convicció que hi ha una política econòmica única a la qual estem condemnats per la troica o bé estava pensant en una

crisi constitucional per l'escalada del sobiranisme català?

Candidat **Miguel Arias Cañete**, ¿per què ha trigat cinc dies a disculpar-se per la seva relliscada masculista?

Secretari general del PSOE, **Alfredo Pérez Rubalcaba**, ¿considere les eleccions de diumenge com unes primàries de les primàries? O, dit d'una altra manera, ¿si el PSOE obté menys vots que el PP abandonarà la idea d'optar de nou a ser el líder del partit?

Secretària general del PP, **María Dolores de Cospedal**, ¿pot denunciar que el Govern de la Generalitat fomenta l'odi sense abans haver fet la més mínima autocrítica per la recollida de firmes organitzada pel seu partit contra l'Es-

tatut aprovat pel Parlament de Catalunya?

Vicepresidenta del Banc Europeu d'Inversions, **Magdalena Álvarez**, ¿dimitirà després de les eleccions?

Candidat **Esteban González Pons**, ¿d'on treu que a Espanya es creen 7.000 llocs de treball diaris?

Primer ministre de França, **Manuel Valls**, ¿quina diferència hi ha entre la seva política d'estrangeria i l'aplicada per **Rajoy** o la que va desplegar **Berlusconi**?

Candidat **Alejo Vidal-Quadras**, ¿posarà punt final a la seva carrera política si Vox no obté escó diumenge?

@JuanchoDumall

La roda

ENRIC
Marín

Sembrar odi

Creient-se en l'obligació de fabricar titulars com sigui, molts polítics s'atreveixen a dir-la grossa en campanya electoral. Sovint és un error que només fixa alguns incondicionals i distancia indecisos. Això és exactament el que ha fet **María Dolores de Cospedal** quan, en al·lusió a **Artur Mas**, ha afirmat que «el pitjor que pot fer un governant és sembrar l'odi i la divisió. Aquest odi es gira contra qui el genera». Es tracta d'un judici fet amb voluntat difamatòria mancat de tot fonament. Una acció reprovable. Però també un greu error comunicatiu i polític comès des d'una aparent inconsciència.

La secretària general del PP sembla ignorar que en els darrers anys la distància emocional entre Catalunya i Espanya ha anat acompanyada de la fixació progressiva d'unes claus interpretatives de la realitat cada vegada més divergents. Ja no es comparteix ni

Cospedal ignora que la reiteració difamatòria actua com una vacuna entre els catalans

el significat d'alguns conceptes bàsics, ni tampoc la visió del que és Catalunya i Espanya. Per als partidaris del manteniment de la unitat de l'Estat espanyol, aquesta distància conceptual i de perspectiva és, objectivament, un fet dramàtic. La certificació d'un fracàs històric. Quan **Cospedal** es refereix als que sembren odi a Catalunya potser genera alguna complicitat a Santander, a Madrid o a Huelva. Potser. Però a Figueres a Barcelona o a Tortosa aquesta idea serà majoritàriament rebuda com un insult a la intel·ligència. Una nova mostra de manca de respecte.

Probablement, la inconsciència encara va més enllà. **Cospedal** deu ignorar que davant de segons quins exabruptes, la majoria dels catalans ja no s'ofenen. La reiteració difamatòria ha funcionat com una vacuna. I la reacció de tedi s'expressa amb distància irònica resumida en la dita castellana que afirma que «*piensa el ladrón que todos son de su condición*». ≡

ELS DIJOUS, ECONOMIA

A la Unió Europea li falla la pega

Ara com ara no hi ha un interès general europeu, un bé comú que uneixi tots els ciutadans

ANTÓN
Costas

Confesso el meu desassossec: no sé què fer diumenge que ve en les eleccions europees. Naturalment, sé que elegirem el pròxim Parlament Europeu, però del cert no sé per a què, ni quina rellevància tindrà en els meus problemes quotidians, ni en les meves il·lusions i esperances de futur. I, la veritat, els candidats no m'ajuden, perquè discuteixen com si estiguéssim en unes autonòmiques o generals espanyoles.

Europa, la idea d'una unió d'estats nació europeus amb un projecte polític compartit, és una idea potent. Però se sol marcir ràpidament cada vegada que s'intenta. I ara hi ha el risc que torni a passar.

EN EL SEU ORIGEN, el projecte europeu es va legitimar com la construcció d'un espai de progrés econòmic, social i polític per a tots els ciutadans de la Unió. Els espanyols, majoritàriament, ens vam incorporar a Europa per aquest motiu. La seva legitimitat social està recolzada, per tant, en la seva capacitat per oferir oportunitats als que més en necessiten. No obstant, avui això no passa i, el que és pitjor, les perspectives d'aconseguir-ho els pròxims anys no són favorables.

Vegem la situació europea, en particular la de la zona de l'euro, amb objectivitat, recolzant-nos en les dades i no en els desitjos.

Per un costat, avui més de 28 mi-

lions de persones estan a l'atur a la Unió Europea, la majoria són joves entre els 19 i els 33 anys. Donat que, per edat, ells són els que han de recolzar la continuïtat del projecte, aquesta falta d'oportunitats per als joves suposa una pèrdua de legitimitat.

Per un altre costat, tenim una moneda i un mercat comercial únics, però 18 economies diferents, amb 18 deutes públics diferents que propicien l'especulació dels prestamistes, 18 sistemes laborals diferents competint descarnadament, 18 sistemes fiscals rivalitzant a veure qui ofereix més oportunitats per pagar menys impostos, 18 sistemes de protecció social blindats als nacionals de cada país, i així successivament.

Aquest estat de coses pot portar a molts a dues conclusions, no gaire il·lusionants:

Primera. La Unió Europea és, ara com ara, com una selva on l'únic que no està permès és devaluar la moneda, però tota la resta està subjecte a l'oportunisme. I on la supervivència d'un país depèn de la seva capacitat per canibalitzar la resta de membres del grup.

Segona. En aquests moments no hi ha, com a vegades es diu, un model social europeu a preservar. Hi ha, això sí, estats del benestar nacionals, però que es veuen amenaçats precisament per les directrius i polítiques que vénen de les institucions europees. No ha de sorprendre que molts ciutadans, especialment els més febles i deseparats, vegin la Unió Europea com una amenaça per a les seves condicions de vida i no com una font d'oportunitats.

LEONARD BEARD

Votar el 25-M amb optimisme escèptic pot començar a canviar unes polítiques perverses

Per tant, més enllà de mantenir l'euro i preservar el mercat comercial interior, ara com ara no hi ha un interès general europeu, un bé comú que uneixi tots els ciutadans. Dit d'una altra manera, a la Unió Europea li falla la pega.

Aquesta situació està generant dues visions contraposades d'Europa. La de les elits transnacionals europees, fundada en la idea que el que legitima el projecte europeu

és l'existència de l'euro i el mercat comú interior. I la dels ciutadans, que està fundada en la idea que la legitimitat resideix en la seva capacitat per generar oportunitats de millora als que estan més avall en l'escala social. La lògica d'aquestes dues visions porta implícit el risc de col·lisió i de descarrilament del projecte.

ARRIBAT a aquest punt, m'asalta un dubte. ¿L'atur i la falta d'oportunitats és inherent al mateix projecte europeu o és el resultat d'un mal disseny del govern de la Unió i, especialment, d'una mala gestió de la crisi financera i econòmica? Una manera de respondre a aquesta qüestió és comparar la situació de la zona euro amb la dels Estats Units i la del Regne Unit. Tots tres s'han hagut d'enfrontar a la mateixa crisi. I fins i tot es pot dir que la situació dels dos primers era pitjor que la de la zona euro. Els Estats Units i el Regne Unit han sortit de la recessió, estan creixent i creant ocupació. Però Europa ha tornat a caure en la recessió i el seu futur està enfosquit per les tres D de la desocupació, la desigualtat i la deflació. Aquesta diferència només es pot explicar per un mal govern i unes males polítiques europees. Això és indiscutible.

Reconeguem-ho, les institucions europees són disfuncionals i les seves polítiques són perverses per a milions de persones. Si les eleccions europees poden servir per començar a canviar aquest estat de coses, benvingudes siguin. Amb aquest optimisme escèptic aniré a votar diumenge. ≡

Catedràtic de Política Econòmica (UB).